

In het midden van deze zwart-witfoto zien we een man vanaf zijn heupen, met zijn armen in de lucht en handpalmen naar ons gericht. Zijn mond is open, alsof hij aan het zingen of chanten is. Hij heeft een blote bast, maar draagt een hoed van veren. Hij heeft zwarte verf op zijn voorhoofd en wangen. De verf loopt verder op zijn borst en stopt in de buurt van zijn navel. Er hangt een ketting op zijn borst. Achter de man stroomt ondiep water over stenen en daaroverheen vormen weelderige takken van bomen een boog. Op de achtergrond bevinden zich nog twee andere mannen. Een van hen zit aan de linkerkant op een met mos bedekte steen en houdt twee speren vast. De andere zit in het midden bovenin gehurkt op een heuvel. Het is erg mistig. Ik ben Sebastião Salgado, een fotograaf uit Brazilië. Deze foto is gemaakt toen ik de hoogste berg van het land, de Pico da Neblina (piek van de mist), beklom midden in het Amazonegebied. We zien vaak foto's van het Amazonegebied als een uitgestrekte vlakte met kronkelende rivieren. Er is nog zo weinig bekend over het leven in deze bergen, omdat ze zo moeilijk te bereiken zijn. De hoogste bergen van Brazilië bevinden zich allemaal in het Amazonegebied, en de dichtheid van de begroeiing zorgt ervoor dat we nog veel niet weten over de bewoners. Ik beklom deze berg met een groep van 22 inheemse mensen. Twee daarvan waren grote sjamanen, en een daarvan is de man op deze foto. De klim was moeilijk en glad. De top heet 'mist' omdat het er heel vochtig en regenachtig is. Toen we op een hoogte van 2100 meter aankwamen, zetten we ons kamp op. Het einde van de klim lag op 3107 meter hoogte. De sjamaan op de foto, Koparihewë (een naam die 'opperhoofd van het lied' of 'stem van de natuur' betekent), richt zich tijdens de klim tot de grote Yanomami-godin die hoog in de bergen woont. Deze godin beheerst alle regen en stormen in het Amazonegebied en hij vraagt haar of de regen mag stoppen zodat de klim makkelijker wordt. Uiteindelijk was de klim goed te doen. Ik probeer geen boodschappen over te brengen met mijn werk, omdat ik het werk zelf laat spreken. Ik hoop wel dat mensen met liefde en respect voor dit woud en de bewoners naar deze foto's gaan kijken. Het Amazonegebied is, samen met Antarctica, een van de meest beschermde gebieden ter wereld. We moeten dit gebied op alle mogelijk manieren beschermen, anders wordt het een ramp, voor degenen die dicht bij de rivier en het bos wonen, maar ook voor ons allemaal. Het Amazonegebied heeft de hoogste concentratie biodiversiteit en water ter wereld. Als we dit gebied vernietigen, zou er zo veel koolstof in de atmosfeer terecht komen dat dit zou leiden tot het einde van de wereld. Het zou ons van het paradijs, zoals het Amazonegebied ook wel wordt genoemd, zo naar het dodenrijk leiden. Met deze en andere foto's die ik daar heb gemaakt wil ik bezorgdheid en respect oproepen en zo dit ecosysteem beschermen. Ik ben betrokken geweest bij de ontwikkeling van de Canon-camera die ik heb gebruikt: de 1D X. Het is de perfecte camera voor mij.

Hij is hypersolide, robuust en van hoge kwaliteit, en is daardoor geschikt voor verschillende opnameomstandigheden, waaronder de onherbergzame bergen van het Amazonegebied.

Ik maak foto's door verhalen te vertellen.

Deze foto is onderdeel van een verhaal waar ik bijna negen jaar aan heb gewerkt.

Ik heb 58 rapportages en reizen in het Amazonegebied gemaakt om tot één verhaal te komen.

De daaruit voortvloeiende Amazone-collectie bevat meer dan 200 foto's.

Als je dat aantal vermenigvuldigt met de tijd die ik kwijt ben geweest aan het maken deze foto's - dat is per foto 1/250e van een seconde - bestaat deze rapportage uit één seconde aan fotografie.

Eén seconde waar ik negen jaar aan heb gewerkt.

Mensen omschrijven mij soms als kunstenaar, maar dat klopt niet helemaal.

Ik ben een fotograaf, een volledig aparte entiteit.

Fotografie is een universele taal.

De foto's die ik in het Amazonegebied heb gemaakt kunnen worden begrepen

in China, Frankrijk en Japan. Daar is geen vertaling voor nodig.

Het is een instinctieve en directe vorm van communicatie.

Als je wilt fotograferen, moet je volledig gefocust zijn en je verdiepen in het fenomeen dat zich voor je afspeelt.

Omdat slechts één foto het hele verhaal vertelt.

Tegenwoordig zijn foto's een vorm van communicatie, maar fotografie is dat niet.

Foto's die zijn gemaakt met een mobiele telefoon vallen niet onder fotografie, die foto's zijn een communicatiemiddel.

Echte fotografie heeft het vermogen om alles over te brengen dat voortkomt uit het nalatenschap van de fotograaf (op het gebied van esthetiek, cultuur, ideologie en antropologie) en het moment dat hij het meest representatieve stukje realiteit vastlegt.

Het is de spiegel van de maatschappij. Een representatief kader van het historische moment waarop de foto werd gemaakt.

Het heeft de kracht om te inspireren en transformeren.

Ik ben nu in de 80 en ik ben op mijn 26e begonnen met fotograferen.

Mijn werk als fotograaf is een opeenstapeling van alle ervaringen in mijn leven.

Maar op een bepaald moment in mijn carrière ben ik me op ecologie gaan richten.

Ik erfde de boerderij van mijn ouders in de Vale do Rio Doce (vallei van de Doce-rivier), die mijn vrouw Lélia en ik hebben getransformeerd tot nationaal park met het oog op herbebossing van een regio.

Tot nu toe hebben we meer dan drie miljoen bomen geplant op dit land, dat weer opbloeit en verandert in een groot bos.

Ik ben misschien wel de fotograaf die het meeste heeft gewerkt in de geschiedenis van fotografie.

Maar misschien wel het belangrijkste dat ik in mijn leven heb gedaan, naast fotografie,

is het planten van al die bomen.

Ik heb een geweldig leven gehad en fotografie heeft me zo veel gegeven.

Ik ben in meer dan 130 landen geweest en ben getuige geweest van de planeet die wij met elkaar delen.

Ik kwam uit de aarde en nu keer ik terug naar de aarde.

Mijn leven is een cyclus die ik nu aan het sluiten ben.